UYKUSUZ

ISSN 1307-7619
25 ARALIK ÇARŞAMBA
SAYI: 2019/52 No: 643
5 TL. (KDV DAHİL)
K.K.T.C. FİYATI: 6 TL.

9 ÇEŞİT 2020 TAKVİMİ DERGİNİZLE HEDİYE!

9 yılda 71 kez "Yerli otomobil" haberi yapılmasının ardından, Sanayive Teknoloji Bakanı Mustafa Varank Twitter sayfasından 27 Aralık cuma günü gösterimi yapılacağı duyurulan "yerli otomobil'le" çekilmiş fotoğrafını paylaştı.

Dünya'ya Bakış 2019
Doğu akdeniz'de doğal gaz kavgası
ohh mis gibi kokdu
arabalara takıcaz... Lpg Bu..
Tut ucunu
ocakta yemeğim kaldı
Sabaha doğru soğuk yapıyo bazen.. Kaloriver yakcaz..
Ruslardan S-400 füze aldık
usta füzeleri lpg'liye çevirebilir misin?
No Problemo
?
yani sıkıntı olmaz
Amerikan F-35 uçağından vaz caydık
usta uçakları Lpg'liye çevirebilir misin?
Çok zor.. Boşa masraf etmeyin.. Onlarda beyinçip var.. kilitler sistemi..
Sktr ediyoruz o zaman
et
Göbekli tepe
Bu tepeyi LPG'liye çevirebilir misin?
tarihi doku şey olabilir..
tamam hiç elleme o zaman... Biraz süpürün filan
Pakistan-Hindistan çok kızıştı
Bırakın şu lanet olası kardeş kavgasını ve şu amk ineklerine LPG takalım... Var mısınız!?
Yapay zekayı sorguladık
Yapay zekaya Lpg takabilir misin?
evetbette... amma neresinden?
NATO!
Nato tek alternatifimiz değil... LPG var..
ve çok temiz
Fransa yanıyo..
Fraansa yanıyoor Poolis beni arıyoor
off efkar bastı.. rakı mı açsım LPG mi?
Çin ipek yolu yapıyo
"ipek" değildir o... "Lipeg" tir... "LPG" nin okunuşu öyle...
Montrö antlaşması
montrö antlaşmasını Lpg'liye çevirebilir misin usta?
kanal istanbul açarsak olur.
Diğer dahaneler oldu bu sene, hatırlayamadım
Niye Saman ithal ettiğimizi hatırladım.. Ucuzdu da ondan..
olm normalde bedava lan..
Google'la papaz olduk
google gidiyo.. Onun yancısı bişey bulmak lazım..
Yandeks?
Kim Kardaşyan'ın kızkardeşi yürüdü
Benim evladım olsa hemen lpg'yi takardım.. evinin kızı olurdu..
çok anlamadım
hızlı düşünüyorum..
Futbol, patates oldu
Şöyle vurmayı öğrenemediler.. Hep ağut Hep ağut
Şöyle yükselip, kafayı çakma olayını çözemediler.. Sene 2020 oldu...
2020'ye giriyoruz.. Vay be... 1972 doğumluyum.. Bilim kurgu filmi gibi oldu hayatım
olm, yeminle çocukluğumda yandan çevirmeli telefon vardı.. Direkt santrale bağlanırdı
alo santral.. mehmet abiyi bağlar mısınız
Netfliks
Televizyondan kaçıp internete geldik, orada da buldu yavşaklar... Bi oturuşta 3 sezon izliyorum..
Allah kurtarsın
Game of trons
Ejderha sevdası bitmedi insanların .. Son bölümde ejderhanın bi gidişi var, "Yapacanız yazacanız diziyi skeyim" der gibi... Yani o açıdan bakınca 55-60 derece..
55-60 mı?
evet.. Açının derecesi

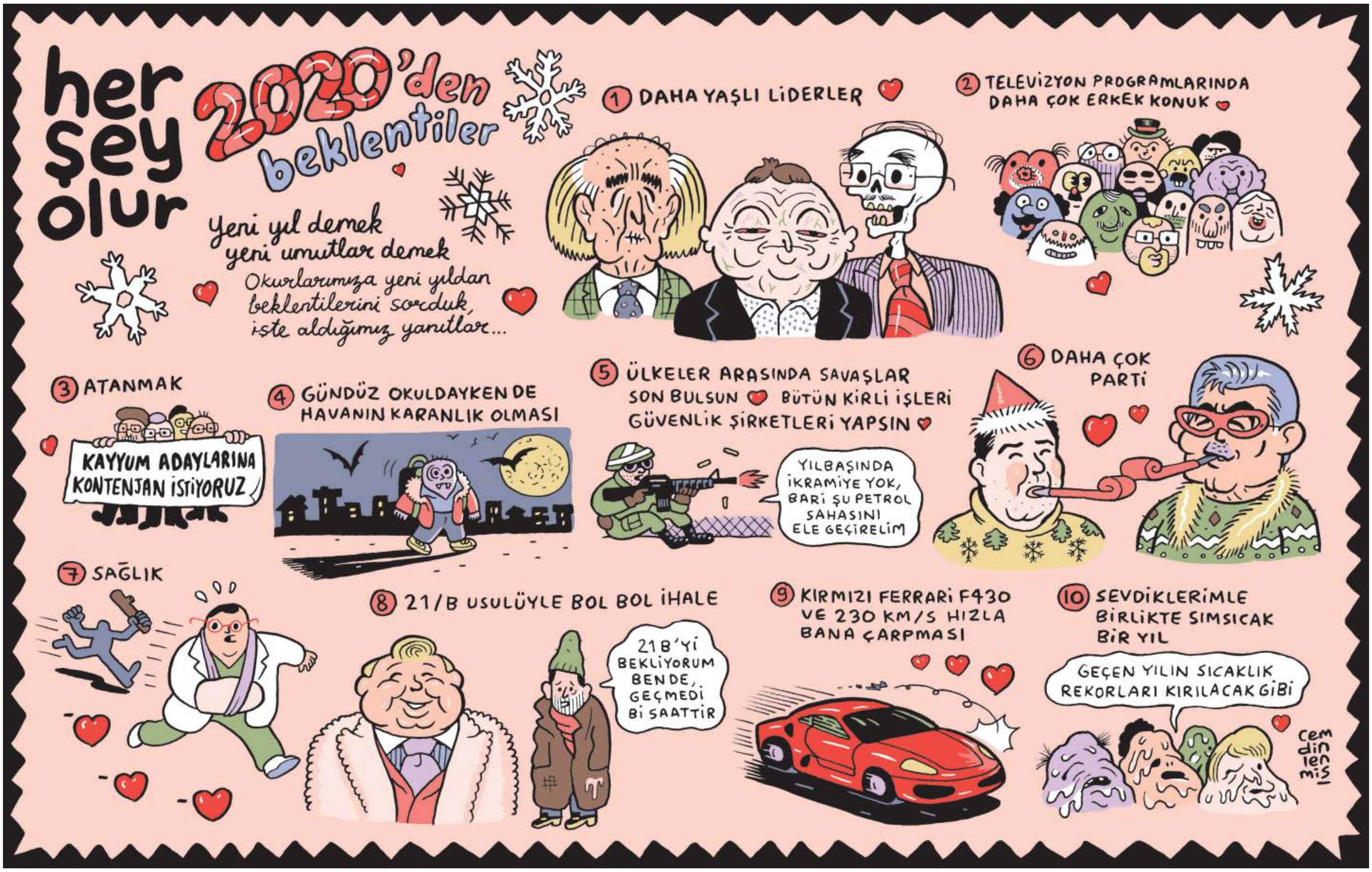

Hayatınızı nasıl geçiriyorsunuz?

@kaansezyum

Durarak mı, yoksa koşarak mı? Düşerek mi, kalkarak mı? Uyuyarak mı, uyanarak mı? Seçimler şimdiyi şekillendirdiği kadar geleceği de şekillendiriyor. Bitirmek istemeyeceğiniz bir işe başlamayın, aç halde masadan kalkmayın. Nasıl yaşarsanız öyle oluyor. Konuşarak mı, dinleyerek mi mesela... Çevrenize ne kadar değer verirseniz, kendinize de o kadar değer vermiş oluyorsunuz ister istemez. Severek mi sevilerek mi geçiriyorsunuz şurada ne kadar olduğunu bile bilemediğiniz günlerinizi. Yarın çat kapı birden yoksunuz mesela. Mesela bugün yemek istediğin o tatlıyı yarın belki de hiç yiyemeyeceksin. Karanlıktan karanlığa giden bir noktayız. Bir toz parçası uzayın içinde. Kimsenin kimseden farkı yok. Birbirimize dokunarak, birbirimizin içinden geçerek geldik ve gidiyoruz.
Yarın kalkamayacağım belki de. Belki de bu satırları okuyan şanssız birisi. Belki de ötesini de görmek lazım...

Mesela zombi filmlerinde herkes zombi olmaktan korkar. Oysa zombinin de bi kafası vardır, yolla gelsin. Biraz da zombiliği yaşayalım. Onca zombi yanılıyor olamaz. Bunca zaman zombiliği yolun sonu sandık, belki de zombilik de yeni bir başlangıçtır diğer bir kanala...
Yıl biterken artık iyice bilim kurgu gibi sayılarda tarih atacağız. 2020 ne ya? Bilim kurgu film vardı, adam 1968'de yaptığı için 2001 koyabilmiş adını. Bizde ise 2020'ye girecekken hala mumu yelleyerek söndürmeye çalışan bireyler var...

Kaçarak mı, kovalayarak mı? Kafa mı kovalamalıyız, yoksa kafa mı bizi kovalamalı? Korkularımızı hasır altı yaparak mı yenileneceğiz yoksa her şeyin üstüne giderek mi? İkisinin arasında bir yerde de bir şeyler olmalı illa ki... Kızarak mı, gülerek mi karşılayacağız geleceğimizi? Elimizde telefonlarımız, parlak ekranlarına boyunlarımızı kıtlatırken bakarken, başka hayatları görüp sinirlenmeli miyiz? Herkes en güzel hayatı yaşamaya çalışırken, elde telefon mal müdürü gibi durmanın bir anlamı var mı? Nereye gideceğiz, kendimizi nerede görmek istiyoruz, gelecekten ne bekliyoruz, gelecek bizden bir şeyler bekliyor mu? Kimin yanındayız, kim bizim yanımızda? Sevdiklerimizin toplamı, sevildiğimiz kadar ediyor mu? Hayat büyük bir döngü mü yoksa küçücük bir an mı? Uzay mı zaman mı?

Belki de ölüme ve ötesine de bakmak lazım, belki de gerçekten öldükten sonra başlıyoruzdur. Sonuçta koskoca evrende tozdan gelip toza gideceğiz.
Toprak, hava, su, bunların hepsi bizden sonra da bir süre olacak. Belki dünya yeni bir ekosistem yaratıyor, bizden kurtulacak, bambaşka yepyeni yaşamlarla donanacak. En güzel bitki örtülerini giyecek, denizlerinde bambaşka balıklar, sevimli yengeçler, bilmediğimiz canlılar yaşayacak belki. Belki hayatın formülü değişecek. Yeni bir yaşam bizim dünyamızda bizsiz devam edecek. Zaten hayata kimse sahip olamıyor. Bir göz açacağız varken yokuz. Artık yeni bir hayata başlamanın zamanı geldi. Kapı çalıyor, ben yataktayım, duymamış gibi yapıyorum. Kapı kendiliğinden açılmıyor. Yatağımdan çıkıyorum, geleceğime kapıyı açıyorum.

Bugün yeni bir gün olarak başlayıp, unutmayacağım bir gün olarak devam edebilir. Her şeye gücüm var. İstediğim her şey olabilirim. Her günüm bütün yaşamım gibi olmalı. Bazı günler de uyunmalı.

İyi seneler şimdiden.

nisan hakan

BİR

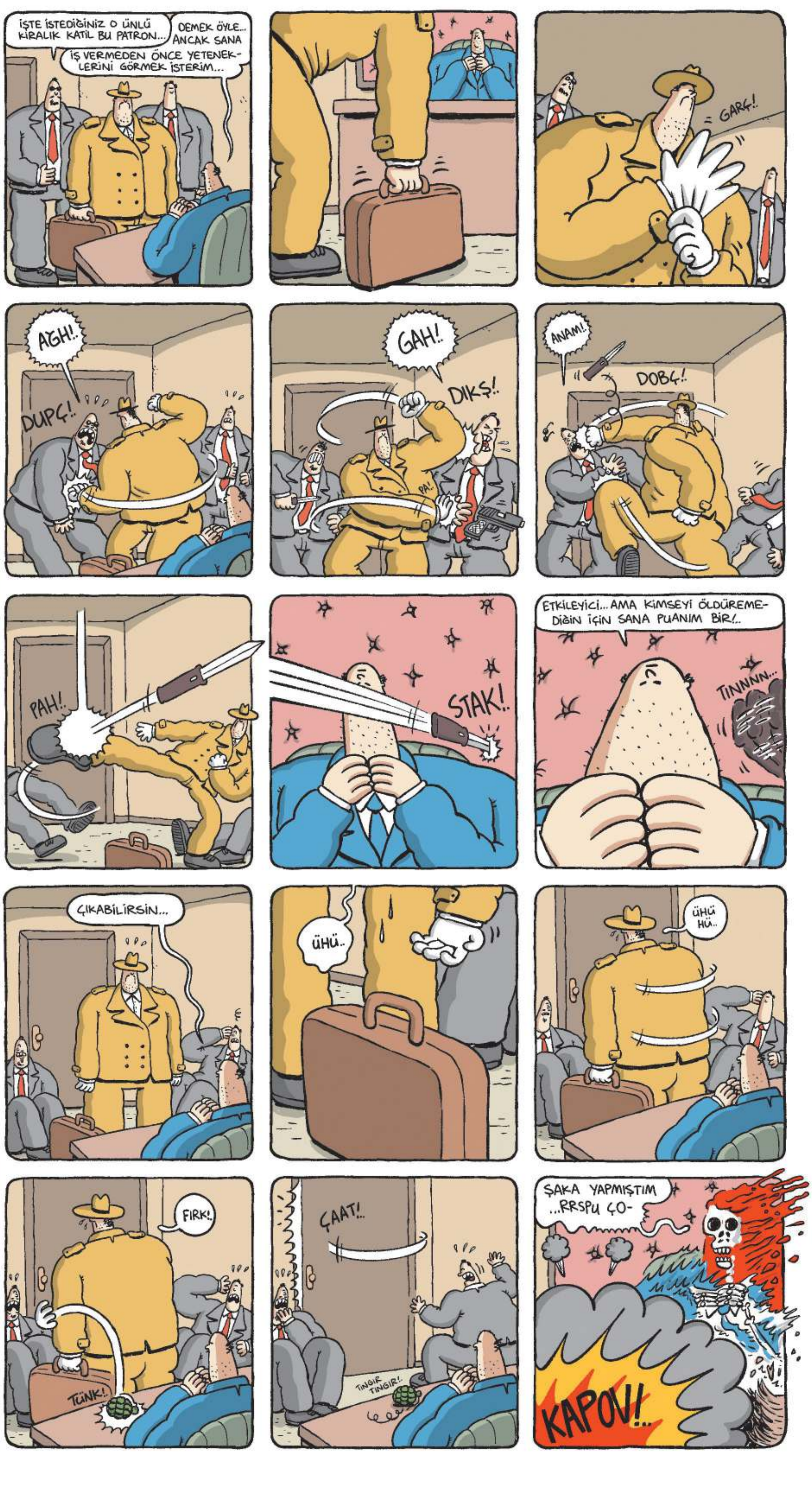

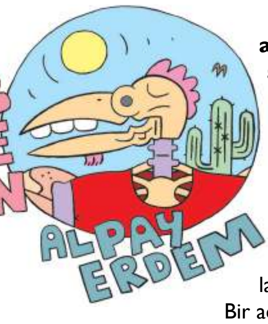

æ Merhaba.

æ Bir keresinde de ne saçma bir şey yaşandı yalnız. Yaşann-dı yalnız. Yalnız. Bundan yıllar önce bir etkinlikte sahneye çıkmam için ricada bulunuldu. İnceden destek atmamı istediler yani olaya. Sevdiğim saydığım insanlar, kabul ettim. Olur tabii dedim ya, neden olmasın. İşte bazen olmaz demek lazım galiba. Hatta çoğunlukla olmaz demek lazım galiba. Bilemiyorum. Amaaan, aman. Bir açık mikrofon stand-up gecesi bu. Ben de önceden sormuştum. Normal bir açık mikrofon stand-up gecesinden farkı ne olacak diye. İşte ağabey, bizde küfür olmayacak, bu tarz şeyler dediler. İyi dedim tamam, güzelmiş, gelirim ben. Oyun günü çok da fena trafik vardı, tam dört kilometre de yürüyerek ulaşabildim ancak mekana. Kuliste öyle bekliyorum, sunucular geldi. İki sunucu arkadaş var. Dedim ki biraz bahsetseniz ya, nasıl olacak bu iş. Ağabey işte komedyenler yedişer dakika sahneye çıkıyorlar, biz sonra kritiğini yapıyoruz, seyirciye de soruyoruz. Dedim tamam da ben kendimi eleştirtmem, eleştirinin de övgünün de alasını gördük o ayrı, ama yeri burası değil, ayrıca dedim seyirciye neyi soracaksınız mesela. İşte neye güldüklerini soracağız. Dedim ben şimdi seyircinin neye güldüğünü ben o anda görmüyor muyum. Bir türlü oturmuyor yani konsept. Saygı duyuyorum fakat destek olmak için geldiğim bu ortamda biraz da ayrıcalık bekliyorum. Beni ayrı çıkar mesela sahneye, öyle çıkarma yani. İlginçtir ona da yanaşılmıyor ve üst perdeden konuşuluyor sürekli benimle. Bu iş kendilerinin de kabul ettiği üzere aslında amatör komedyenler için tasarlanmış bir iş. O ara bir başka kıdemli komedyen arkadaşım da girdi kulise. O çok kısa kesti mevzuyu. Ben bu şartlar altında sahneye çıkmam dedi gitti. Derken kuliste tansiyon yükseldi. Ben çok sakinim ama. Sunuculardan biri çok yükseldi. Ben de çıkmıyorum sahneye, oyun iptal dedi. Seyirciler de doldurmuş bu arada mekanı. O öyle oyun iptal deyince, seyirciyi de düşünerek, tamam ya dedim, ne olursa olsun çıkacağım ben sahneye. Moral verdim inceden, oyun bir şekilde başladı. Ben de uzaklardan izliyorum. Önden bu iki sunucu arkadaş bir beş on dakika konuşma yaptılar, sonra sahneye ilk komedyen çıktı. Bu iki sunucu arkadaş sahneden inmediler ve komedyen arkadaşın arkasında biri sağda biri solda olmak üzere öyle durdular. Ben bu görüntüyü de görünce o sahneye çıkamayacağımı kesinlikle anladım ve benimle ilk temas kuran kişiyle konuşarak durumu anlattım. Sahneye çıkan ilk komedyen arkadaş oldukça başarılı ve sempatikti. Önce sunucular olarak kendileri irdelediler komedyeni, sonra beş on dakika kadar da seyircilere irdelettiler. İkinci komedyen sahneye çıkınca da ben oradan etkinlik sahibi arkadaşlarla vedalaşarak ayrıldım ve eve döndüm. Çünkü kendimi tanıyorum. Eğer orada kalmaya devam etseydim, bir şekilde ikna edilecek ve o sahneye çıkacaktım, ve kendimi asla affetmeyecektim. Ertesi gün başka bir yerde oyunum vardı. Oyun çok güzel geçti, oyun sonrası işte fotoğraf çekilme, belki bir kitap imzalama olacak. Öncesi mesaj geldi telefonuma. İşte sen dün bize böyle böyle yaptın, biz sana küstük minvalinde bir şey. Cevap yazdım, dedim bakın konuşmadan etmeden olmasın, belki de hak vereceksiniz bana. Konuşmak da istemiyorlar. Bu arada bunlar aslında dört beş kişilik bir ekip. Ama ben daha çok bu mevzuyu bana ilk açanla muhatabım. Onunla iletişim halindeyim yani daha çok. O hiç yok ortalarda. Bana konsepti hiçbir şekilde doğru anlatmayan, yani en başından beri büyük kabahatli olan bu kişi, hiç yok ortalıklarda. Telefonlarıma da çıkmıyor çünkü fena hatalı olduğunu, fena haksızlığa uğradığımı biliyor. Yoksa bana o gün sahnenin nasıl bir şey olacağı, olduğu gibi anlatılmış ve ben bunu kabul etmiş olamam değil mi. Bu arada kesinlikle egosantrik bir durumum yok, her şeyin bir yakışanı vardır. Hiçbir şekilde iletişim kurmadılar sonra benimle. Sonra da olay unutuldu zaten, üzerinden bayağı da bir zaman da geçti. Geçende de Özlem'ime hatırlattım bu hadiseyi. Öyle konuşurken konuşurken, keşke ertesi günkü oyunum sonrası ilk mesaj geldiğinde çok sert tepki gösterseydim dedim. Tabii ki dedi Özlem'im de. Bunun üzerine, şimdi yazsam ya cevap sert tepki olarak dedim. Yaz gitsin dedi. Yazmadım tabii. Böyle saçma bir şey yaşandı. İnsan içinden atabildiğini sanıyor bazı yaşananları ama aslında atamıyor. Bunlar böyle insanın içinde birike birike birikiyor. Dolayısıyla yazmak gerekiyor hep. Geçen hafta da yazmak ne güzel demiştim. Bu yüzden güzel yazmak. Yazmak, çizmek, bunlar hep yüzleşmek. Yüzleştikçe unutuyorsun. Böyle işte. Amaaan, aman. Bir de bazen düşünüyorum, keşke bu kadar hassas bir insan olmasaydım diyorum.

æ Bir de herkes dünyayı yok etmek istiyor ya, bu da bana çok komik geliyor. Mutlaka herkes bir şekilde dünyayı yok etmek istiyor. Hiç dünyayı yok etmek istemeyen bile aslında dünyayı yok etmek istiyor. Kötü kötülüğünden yok etmek istiyor, iyi iyiliğinden yok etmek istiyor. Kötü, ölsünler banane diyor, iyi, bu dünyada çok fazla kötülük var, yok olsun dünya diyor. Ne iyi ne kötü diyebileceğimiz kişiler ise, ellerine fırsat geçse, sırf meraklarından dünyayı yok ederler, o olur bana. İyi yine haa, hala dünya var bu şartlar altında. İyi yine.

æ Hoşça kal.

"KOP GEL GÜL GİT"
27 Aralık Cuma / **Kadıköy Living Room** / Saat: 20.30 / bilgi: 0216 405 24 04

CEM GÜVENTÜRK

İLKER ALTUNGÖK

akıl fikir ofisi
Barış UYGUR
baris.uygur@gmail.com

GRETA, KOCH ve BİZİM ÇOCUKLAR

İklim krizi kapıda. Elbette kabul etmeyenler yok değil. "Dünya düz, flor bizi eşcinselleştiriyor, aya gidilmedi, aşı zararlı, Barış Manço Fransız spikeri göt etti," diyenler gibi "İklim krizi yok," diyenler de var. Bazısı çıkarları için bunu söylüyor da, diğerlerine ne oluyor onu anlamıyorum.

Bakın ben Charles ve David Koch'u anlıyorum (Gerçi David iti geçenlerde öldü). Koch grubunun yıllık cirosu tahmini 110 milyar dolar. Tahmin bu. Şirket halka açık olmadığı için maliyeden başkası, aç şu defterleri bakalım diyemiyor. Maliye de ne bulduğunu söyleyemez. Yani cirosu belki yılda 110 değil de 200 milyar dolardır, her satışa fiş kesmiyordur, bilemeyiz.

Hani dangıl dungul listeler var ya, "Bill Gates'in serveti şu kadar, Jeff Bezos'unki bu kadar." Bok yemişler. Bunlar borsa zengini. Servet dedikleri, şirketlerinin şişirilmiş borsa değeri. Koch ise borsayla ilgisiz. Dünyanın canına okuyan her işi yapıyorlar: Petrol, doğal gaz, hayvancılık, boru hattı, nakliye. Sıradan çevre katili değil, 12 Eylül TRT'sinin Türkçesiyle çevre seri katili. Sabıkaları da var. Dünyadaki çevre felaketlerinin yarısı bu şerefsizlerin işi. 4 yılda 400 milyon doların üzerinde ceza ödemişler. Ama ne dedik? Heriflerin cirosu en az 110 milyar dolar.

Bakın ben bu Koch'un çevrecilere öfkesini anlarım. Tekrar ediyorum, muhtemelen dünyanın en zengin adamları. Öyle balon değil; Apple'ı "Kaç para lan bu Apple?" diye alabilecek kadar zengin. E peki ama çevrecilere karşı çıkan, daha on beş yaşındaki çocukların bile görüp "Ben yaşlanamadan dünya yok olabilir," diye giriştiği mücadeleyi küçümseyen, görmezden gelen, arkasında çapanoğlu arayanın bu işten çıkarı ne? Hangi kamyonun dingilliği, hangi malın değnekliği, Koch'tan başka kimseyi olumsuz etkilemeyecek önlem önerilerine karşı çıkar?

Yok efendim "Greta bana proje gibi geldi." E varsın proje olsun, herkes gönülsüz birleşmeden doğacak değil ya, onun ebeveynleri çocuğu isteyerek dünyaya getirmiş olsun. Netice itibariyle Koch ailesi üyesi, petro kimya endüstrisinin küçük baronlarından biri falan olmayan insanların twitter'da facebook'ta koskoca Koch ailesi lehine ve bacak kadar Greta aleyhine bedavadan kampanyaya katılması daha büyük ve sinsi bir proje. "Greta'nın arkasında şu var, bu var," diyenler bir türlü "E peki iklim krizinin durdurulmasının kime ne zararı var," sorusuna cevap veremiyorlar ama gerçek birer keriz gibi dünyanın en zengin adamları olan Koch için çalışıyorlar, hepsinin arkasında Koch var ve bu kerizler bunun bile farkında değil.

Ha Greta'ya gıpta etmek normal. Ben ediyorum. Kızı kıskanabilir, kızdan sıkılabilir ve hatta kızla ilgilenmeyebilirsiniz de. Ama Koch biraderlerden biri olmadığı hâlde Greta'ya karşı nefret hisleri duymak çok garip. Her şeyden önce, Greta hiç de öyle "büyümüş de küçülmüş," falan değil. 16 yaşında yahu kız, 16 yaşında en az Greta kadar bilgili, en az Greta kadar iyi konuşan bir alay insan var. Kısacası kız normal, kızı anormal/ezberletilmiş zannedenler ortalamanın altında.

Ha ama Greta gibi aylarca inat edip, tutarlı ve kararlı eylem koyabilmek çok zor. Onun bunu yapmak için imkanı olabilir, sizin olmayabilir. O devamsızlıktan kalmayabilir, siz kalabilirsiniz. Greta'nın ÖSS kabusu yoktur, sizin vardır, bilmem ne bilmem ne. Ya en basiti; ayıp değil, günah değil: Greta kadar sabırlı, tutkulu, bu konuya kendini adayacak kadar diğerkâm değilsinizdir, ben değilim mesela. İlla herkesin içinde yenilgi yenilgi büyüyen zaferler olacak diye bir şey yok. Benim de yok. O yüzden gıpta ediyorum. Evet, Greta bana da yetersizliğimi ve tutkusuzluğumu hatırlatıyor ama bu yüzden kıza nefret saçmaya kalkmıyorum. Tekrar ediyorum; Charles Koch olanlar, buyursun saldırsın, olmayanlar bir zahmet, niye dünyanın canına okuyanların çıkarlarını savunduklarını düşünsünler. Lobi, proje, ekip; hepsi saçmalık. Lobiyse Koch'un tüm dünyada kendisini koruyan kanunlar çıkaran, yeri geldiğinde darbe yapan bir lobisi var. Projeyse ekipse bunların bin katı yine Koch'larda. Komplo teorisyenlerinin favorisi Soros var ya, işte o gariban Soros'un tüm serveti Koch'un yıllık cirosunun %5'i. Koch, Soros'tan yüz kat daha zengin.

Arkadaşlar sorun ciddi. Öyle "Başka derdin yok tabii ehe ehe," denecek bir durum değil. Son on yılda 1000'in üzerinde çevre aktivisti öldürüldü, yılda yaklaşık yüz çevre aktivisti suikasta uğruyor, mal gibi "Kolay yerde solculuk yapıyorsunuz ehe ehe," ayılığı yapmanın alemi yok. Dünya yok olurken "Hee şu Greta haklıymış la" diye hayıflanmak bir işe yaramaz. Hiçbir şey yapamıyorsak en azından sağımızda solumuzda şu Koch'ların gönüllü ajanı gibi Greta'ya nefret kusanları uyaralım. Bakın lütfen diyorum.

ama arkadaşlar iyidir

cihan kılıç

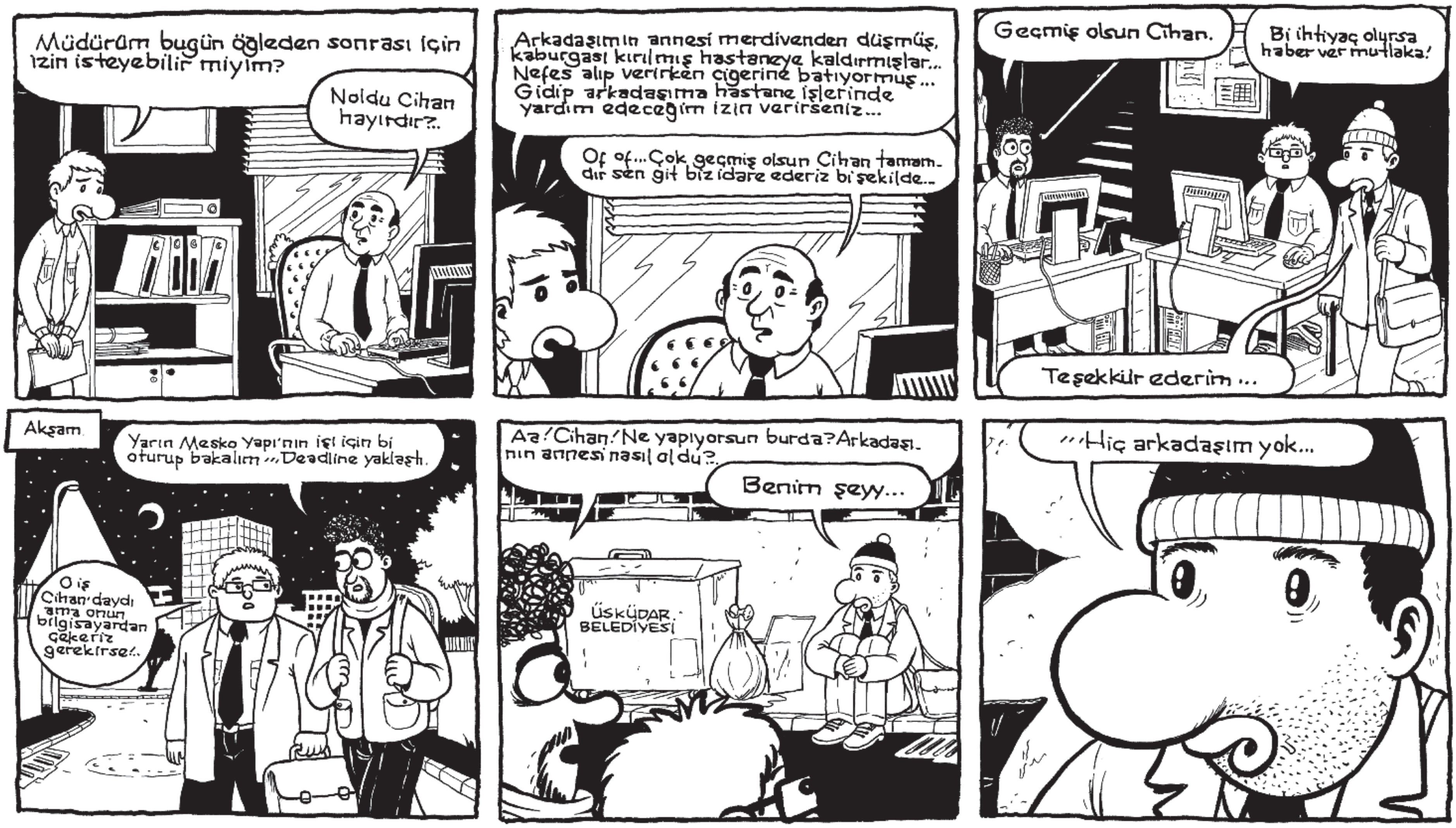

Ben sizinle durmadan konuşuyorum. Kalkınca günaydın diyorum, heyecanlı bir şey olunca ilk size anlatıyorum. Sizinle okulda olaylar yaşamış, eve heyecandan ağzı köpürmüş bir ilkokul çocuğu neşesiyle konuşuyorum. "ANNE BUGÜN OKULDA KAVGA ÇIKTI, MÜDÜR ÖĞRETMENE FETÖCÜ DEDİ, ÖĞRETMEN SİZİ ŞİKAYET EDECEĞİM DEDİ. MÜDÜR İSTEDİĞİN YERE ŞİKAYET ET DEDİ, ÖĞRETMEN EDECEĞİM ZATEN DEDİ." Bağırma güzel çocuk, annene bağırma. Annenin kafasını karıştırma çocuk. Annen baban zaten hiçbir şeyden emin olamıyor, yaşıtları kod yazmayı öğrenip piyano çalıyor, bizimki sadece bağırarak konuşuyor, bizim çocuğumuz geri mi kalıyor, bizim çocuğumuz geleceğin patates kafalı beyaz yakalısı olma yolunda emin adımlarla ilerliyor diye şüphe krizleri geçiriyor. Seni bir okuldan alıp başka okula vermeye yer arıyorlar. Fetö metö deyip evin tam ortasındaki en güzel halıya ateş düşürme çocuk. O halının ateşi herkesi yakar.

Sizinle, duvarındaki Kerem Bürsin posteriyle konuşan bir genç kız gibi konuşuyorum. Günaydın Kerem. Günaydın gün ışığım... Bugün de dünkü gibi ulaşılmaz ve güzelsin, ulaşılmaz bir güzelliktesin. Şimdi interneti açacağım ve o kız arkadaşından ayrıldığın haberini okuyacağım. Bugün o gün, hissediyorum. Bugün onun seni haketmediğini, kimsenin seni benim gibi duvarlarla konuşacak kadar sevemeyeceğini anladığın gün. Hadi hayırlısı. Kahvaltını güzel et, kahveni o oynadığın kahve reklamlarındaki gibi çarpık gülümsemenle yudumla, sporuna git. Sonra beni ara, beni bul. İzzet Salman Anadolu Lisesi'nde kime sorsan beni sana gösterirler. Tek kişilik Kerem Bürsin Fan Kulübünün kurucusu ve yöneticisi kız gibi, dergi okuru için kalbimin ek hizmet binasında bir bina tesis ettim. Okur fan kulübünün aktivitelerini orada düzenliyorum. Okuru bunaltmadan onu nasıl sevebiliriz? Kendimizi polise şikayet ettirmeden onu sevdiğimizi nasıl ve ne kadar ifade edebiliriz? İnce bir çizgidir çünkü. Kerem Bürsin Fan Kulübü yöneticisiyle, "Kerem Bürsin'in evinin bahçesine izinsiz giren hayranına uzaklaştırma kararı şoku!" haberinin öznesi arasında tek bir yanlış yorumlanmış iyi niyet vardır.

Sizinle çok sevdiği amcasına hangi anısını anlatsa diye kafasının içinde binbir türlü antrenman yapan yeğen heyecanıyla konuşuyorum. Neyi anlatsam amcamın ilgisini çeker, neyi anlatsam amcam benim arkadaşım olur? Asıl anlatacağım şeye gelene kadar on tane farklı şeyi kafamın içinden, havalı olduğunu düşündüğüm bir ses tonuyla prova ediyorum. Babaeski'de imza günü düzenlediler, kitabımı imzaladım. Beni Babaeski'ye götüren dostlarım yolda bin tane bira içti, babannem imza gününe götüreyim insanlara dağıtayım diye kek yapıp verdi. Kekleri alkollü dostlarım yedi, imza gününe hep rahmetli babamın birahane dostları ve akrabalar geldi, dönüşte de beni Babaeski'ye getirenleri İstanbul'a ben geri getirmek durumunda kaldım. Bunu anlatsam neşelenir misiniz? Düz yeğen olmak istemiyorum, ilginç yeğen olmak istiyorum, amca güldüren yeğen olmak istiyorum. Bu heveslerimi hoş görür müsünüz? Onbeş yıldır yazıyorum, onbeş yıldır emin olamıyorum.

Bebek Kafası

VEDAT ÖZDEMİROĞLU

"Daha senden gayri aşık mı yoktur
Nedir bu telaşın vay deli gönül" - Mahzuni

Yaşar Kemal'e Ziyaretler,

Sevgili Yaşar Kemal'e ilk ziyaretim, 2012 yılının yaz mevsiminde oldu. o zamanki değerli hayat arkadaşım Şirin Soysal, çocukluğundan beri tanıyordu ustayı, her ikisi de diplomat olan, annesi Şule Soysal ve rahmetli babası Gazne Soysal, yakın dostlarıydı yazarın.

Birkaç defa bu ziyaret gündeme gelmiş, çok istekle aşırı heyecan arasında gidip gelmiştim. Nihayet, Yaşar Kemal'e doğru, Beşiktaş'tan motora bindik. Üsküdar'dan da çiçek aldık.

Vaniköy'deki ustanın evi, iç açıcı bir Boğaz manzarası vardı. Ammavelakin gözüm ne bu muhteşem maviliği görüyordu, ne duvarlardaki birbirinden güzel resimleri ve ne de bak bak bitmez kitaplıkları. Gözüm sadece ve sadece Yaşar Kemal'deydi!

Sımsıcak, çocuksu, yalana hiç mi hiç ihtiyaç duymamış bir kalın ses tonu.

İnsanın içine işleyen, dostane bir bakış.

Ve sadece onun değil, tanık olanı da masumlaştıran güzeller güzeli bir gülüş...

Yaşar Kemal ve aynı harikalıktaki eşi Ayşe Baban, insanı çarpıyorlardı. Ayşe hanımın çaylarını içerken, sanki senelerdir tanışıyormuşuz gibi huzurluydum.

"Selam Dünyalı Ben Türküm" adlı kitabımı imzalamıştım, onu verdim. O da bana "Al Gözüm Seyreyle Salih" kitabını imzalayıp verdi.

- İnce Memed, kabak çiçeği dolmasını ne kadar çok seviyor!

dedim, elini göğsüne birkaç kez vurup,

- Ne Memedi be, ben seviyorum ben!

dedi. Büyük yazarların, en ünlü tipleriyle aralarının çok da sıkı olmadığını bilirdim.

Güldüm, sustum...

Yaşar Kemal'e ikinci ziyaretim, 2013 yılının ilkbahar mevsiminde oldu. Vaniköy Azizi'ni tekrar görebilmek için planım hazırdı, değerli heykeltraş dostum Çağdaş Erçelik, ustanın bir minik heykelini yapacaktı ve hep beraber götürecektik.

Çağdaş'ın ilk denemesi Yaşar Kemal.2den ziyade Uğur Mumcu'yu andırıyordu. "N'apalım, artık Güldal Mumcu'yu ziyaret ederiz!" dedim. Sonrasında Çağdaş, tüm maharetini döktürdü ve ortaya Yaşar Kemal'in görür görmez "Aha, bu benim!" dediği bir güzel heykel çıktı. Çağdaş ve benimle birlikte, ustanın iddialı okuru, oyuncu dostum Tuğçe Tanış da bizimleydi.

Bu kez kitaplıklara biraz bakabildim. Kütüphanelerden biri, sadece yabancı dilde basılmış Yaşar Kemal kitaplarından müteşekkildi. Çok büyük bir emektarın evindeydik.

Balkonda yalnız kaldığımızda, bir tiplemesini sordum ona; İbrahim İbo'yu. İbo, zaten İbrahim'in kısaltmasıydı, nereden çıkmıştı bu "İbrahim İbo" ismi? Yüzüme baktı, gülümsedi, "Kürt o" dedi sadece.

Başucu kitapları arasında imzaladığım kitabı da gösterdi. Orada, o gün, keyiften erimediysem, daha da erimem!

Yaşar Kemal'e üçüncü ziyaretim, 2014 yılının ilkbahar mevsiminde oldu. Bu kez sevgili Ayşe arayıp Şirin'le beni davet etmişti. Çellist Gülşah Erol'la birlikte Beşiktaş'tan motora bindik, Üsküdar'dan çiçek aldık.

Engin Ergönültaş'ın "Minare Gölgesi" romanını götürdüm ustaya. Kitabı eline aldı ve neşeli sesiyle "Böyle on kişi olsak, kimse yıkamaz bizi!" dedi Yaşar Kemal. Benim için tarihi bir andı.

Edebiyat anlattı usta: Stendhal'i seviyordu, "Kızıl ve Kara" diye andığı "Kırmızı ve Siyah" ile birlikte "Parma Manastırı"nı okuma zevkinden bahsetti, "Romana başlamadan önce illa ki Sait Faik okurum" dediğinde içim ısındı, "Gogol'ün paltosu varsa, Abasıyanık'ın da pardesüsü var" diye geçti aklımdan, efsane romancı Reşad Enis'i görebilmek için, hevesli bir arkadaşıyla birlikte Adana sokaklarında nasıl turladıklarını anlattı gençliğinde.

Ayrılırken sarıldık, bana bir turuncu kurşun kalem verdi. "Bu sefer arayı uzatmayın, bir ay sonra bekliyorum!" dedi.

Yaşar Kemal'e dördüncü ziyaretim, yine 2014 yılının yaz mevsiminde oldu. Ramazan'ın ilk günüydü. Bu kez yanımda iflah olmaz Yaşar Kemal meftunları, müzisyen Şevket Akıncı ile yazar-çizer Öğünç Ersöz vardı. Üsküdar'dan çiçek aldık.

Musa'dan bahsetti usta, "Firavun'a karşı Musa'dan, bu hep böyle oldu, bu çok eski bir hikaye" dedi.

Mitterandt'tan bahsetti, "Bak bir daha Paris'e gelip de bana uğramazsan sana vize yok, bütün giriş-çıkışları görüyorum ben!" demişti ustaya Fransa Cumhurbaşkanı.

Sevgili Ayşe için "Prenses bu!" dedi. "Babanlar'ın prensesinin elinden çay içiyorsunuz!"

Bir ara "Yaşar Bey" dedim, "Allahsız, ne beyi, Yaşar Abi!" dedi. Hemen "Yaşar Abi" dedim. Hemen. Sarıldık, vedalaştık.

Yaşar Kemal'e son ziyaretim, 2015 yılının kış mevsiminde oldu.
Üsküdar'dan çiçek alamadım. Üsküdar çok uzaktaydı.

Çapa Tıp Fakültesi'nin yoğun bakımında yatıyordu usta. Göremedim. Sevgili Ayşe'yle bahçede sessizce yürüdük.

Kışın son günü, 28 Şubat 2015'te cemre oldu, toprağa düştü Yaşar Kemal.

Aynı yılın 23 Martında kızım Lale Leyla doğdu. Lale için ve hepimiz için teselli büyük; bu dünya, bir zaman Yaşar Kemal'in yaşadığı dünya. İçim rahat...

vedatozdemiro@gmail.com

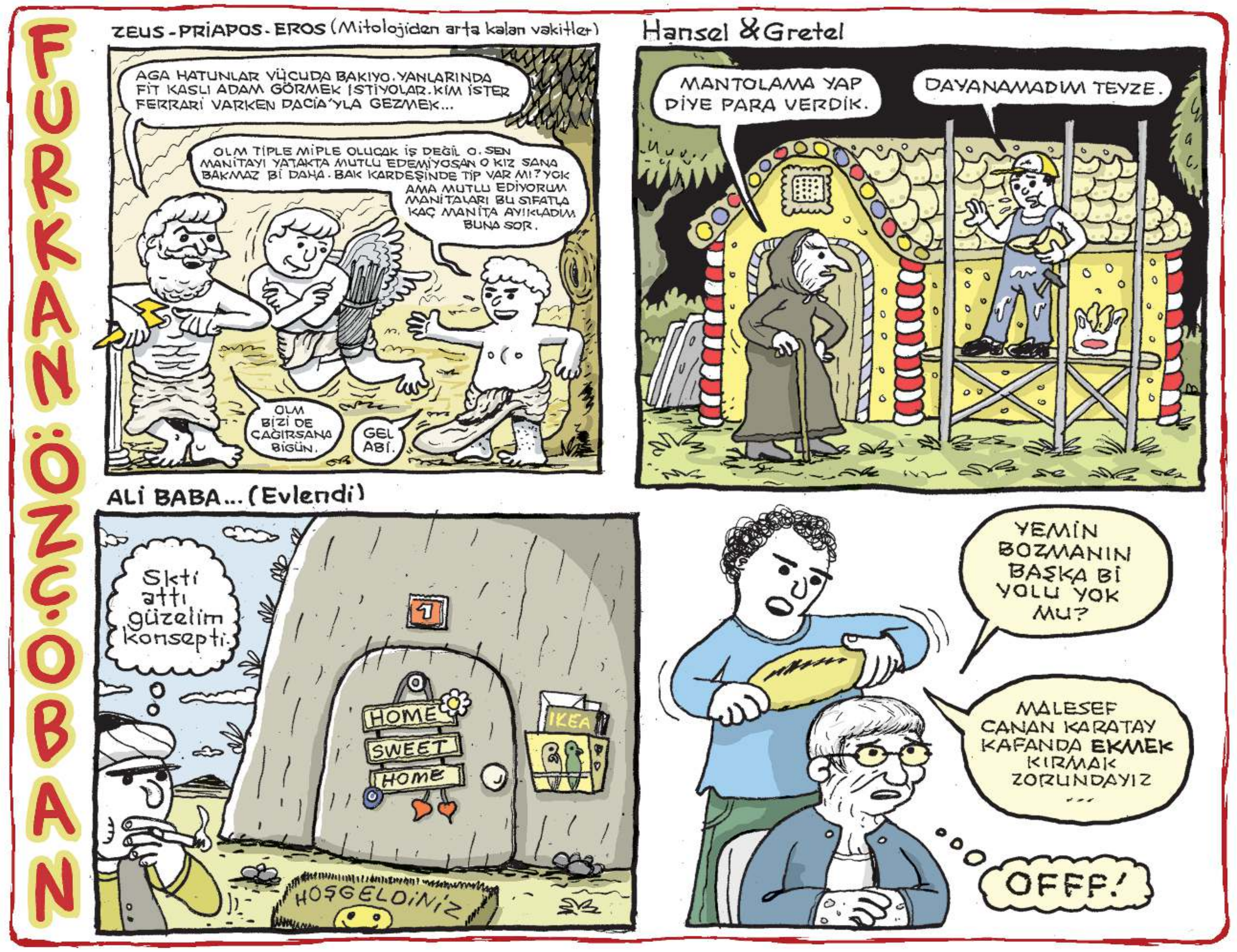

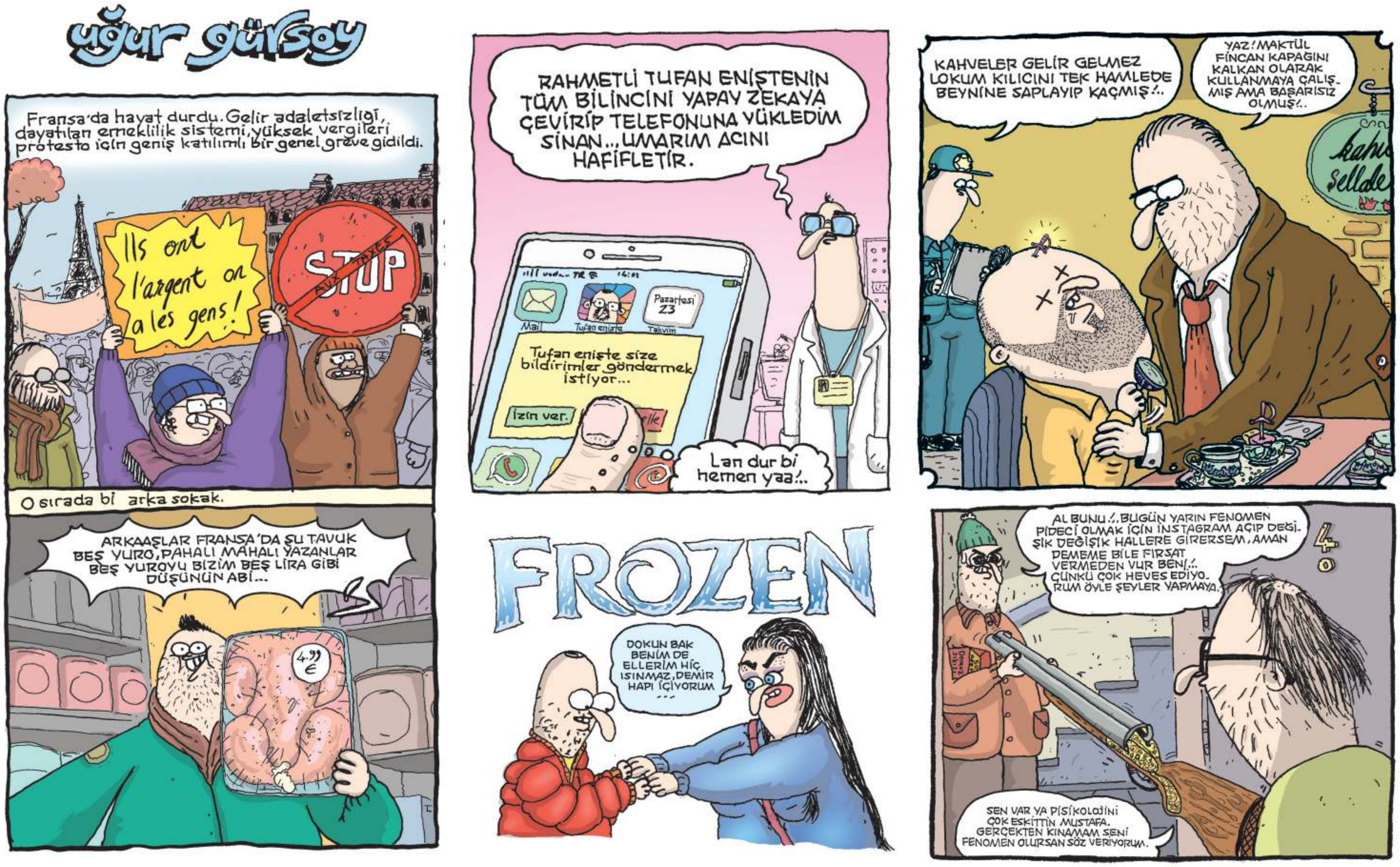

ALIBEYEFENDI

● Ayaklarımın önüne koca bir valiz bırakılmış ve omuzlarıma büyük bir yük yüklenmişti. Bir başka yolcuya ait olan bu valizden ben sorumluydum artık. Rampada ya da keskin virajlarda devrilir mi endişesini yol boyunca yaşayacaktım. Valiz kiminse sorumluluğunu da o üstlensin deyip umursamaz bir tavır takınabilirdim ama bunu yapmadım. Bagaja sığmayan ve servis aracının arka boşluğunda ayaklarımın önünde duran bu koca oğlan, kendini sahipsiz hissetmesin diye ona göz kulak oldum. Virajlarda elimi hafifçe üzerine koyup düşmesini engelliyor ve güvende olduğunu hissettiriyordum. Sahibi ise fazla gamsızdı. Yolculuk boyunca bir kez olsun arkasını dönüp kontrol etmedi. Rızam dışında yüklenen bu sorumluluğu başarılı bir şekilde üstlendim ve ineceği yere kadar eşlik ettim ona. Şehir içi servislerin arka koltuğunda oturanlar bilirler ki bu kutsal bir görevdir.

● Cihan'ı aradığımda hasta olduğunu söyledi. İnsanlık yapıp neyin var diye sorduğumda ise "Hastayız ulan! Hastayız dedik ya işte. Bi de hesap mı vericez bu halde?" şeklinde bir tepki gösterdi. Çizerlerden naiflik beklemek hataymış onu anladım. İnsan gibi değil, hayvan gibi konuşmak gerekiyormuş bunlarla. Sanırım vinyet isteyeceğimi düşündü ve en baştan sert bir tepki verirsem isteyemez gibi bir plan yaptı kendi içinde. Daha önceleri vinyet istemiştim Cihan'dan. Vakti olursa çizeceğini söylemiş ve çizmemişti. Vinyet için bir çizerin yatağına mı girmemiz gerekiyordu? Bu hasta ve biçare Cihan'ın, taze ve savunmasız bedenimden faydalanmak gibi bir düşüncesi mi vardı? Etimin peşinde olduğunu düşündüğüm bu adamı bir daha arar mıyım bilmiyorum…

● İstanbul'a taşındım fakat adres değişikliği bildirimi yapmadım. Bir an önce nüfus müdürlüğüne gidip bu durumu resmiyete kavuşturmam gerekiyor. 58 lira gibi bir cezası varmış. Eğer hataya düşüp internetten araştırma yaparsanız hapis cezası da çıkıyor karşınıza. Günlerdir uyku uyuyamıyorum. Sabaha karşı 03:30 sularında kapım koçbaşı ile kırılacak ve içeriye giren güvenlik güçleri beni yaka paça karakola götürecekmiş gibi hissediyorum. Ceza için gerekli kararı veremeyen mahkeme heyeti halk oylamasına başvuracak ve bu oylama neticesinde elektrikli sandalyeye mahkum edileceğim. İdamım ulusal kanallardan canlı olarak yayınlanacak ve devletten kaçırmaya çalıştığım 58 liranın bedelini bu şekilde ödeyeceğim.

● Kiralık ev için bazı insanlarla görüştük…
…Bazı evler küçüktü, sığamadık…
…Bazı evler kocamandı. Isınmaz diye tutmadık…
…Bazı evler hayaldi. İki kira bedeli depozito istediler, başımıza yıkıldı…
...Bazı evler harabeydi. Onarır, kiradan düşeriz dedik, kabul edilmedi…
…Bazı evleri yaktık…
…Hem de içinde kendimiz varken…
…Çünkü bir emlak şehidi vermeden yüksek kiralara tepki gösteremez, ucuza ev kiralayamazdık…

●Aradığınız kişi şu anda bir başkasıyla görüşüyor" uyarısı ile karşılaştığımda telefonu kapatıp daha sonra aramak yerine ısrarla bekliyor ve karşı tarafa baskı uyguluyorum. Bu saygısız ve anlayışsız tavrım beni mutlu ediyor ve garip bir şekilde keyif alıyorum.

● Bir dilim peyniri küçük küçük tırtıklamadığım ve daha birinci dubleler bitmeden ikinci ciğeri söylediğim için eleştirilerin hedefi olmuştum. Masadaki çakma Aydın Boysanlar, bir dilim peynirle bir büyüğü bitiren babalarını ya da dostlarını anlatarak onlardan övgü ile bahsediyor ve bana da "Rakı böyle içilmez" dersi veriyorlardı. Ben rakıyı değil, mezeyi seviyorum. İmkanım olsa bir kalıp peynir, bir bütün kavun, tenceresiyle de ciğer koyarım masaya. Eğer rakı bir kültür ise ben kültürsüz bir hayvanım.

ORTAM
En telmaşa adam

SÖNMEZ KARAKURT
sonmezkarakurt@gmail.com

YALNIZ DEĞİLSİNİZ!

özet:

GEYSU'NUN ORTAM'IN YAZDIĞI DALYARAK SENARYODAN BAHSETMESİ ÜZERİNE TERAPİSTİ, DERHAL ELEMANLA ÜCRETSİZ SEANSLARA BAŞLAR. ORTAM'I ÇÖZMEK MİDİR, GEYSU'YA YARDIMCI OLMAK MIDIR NİYETİ HİÇ BİLİNMEZ

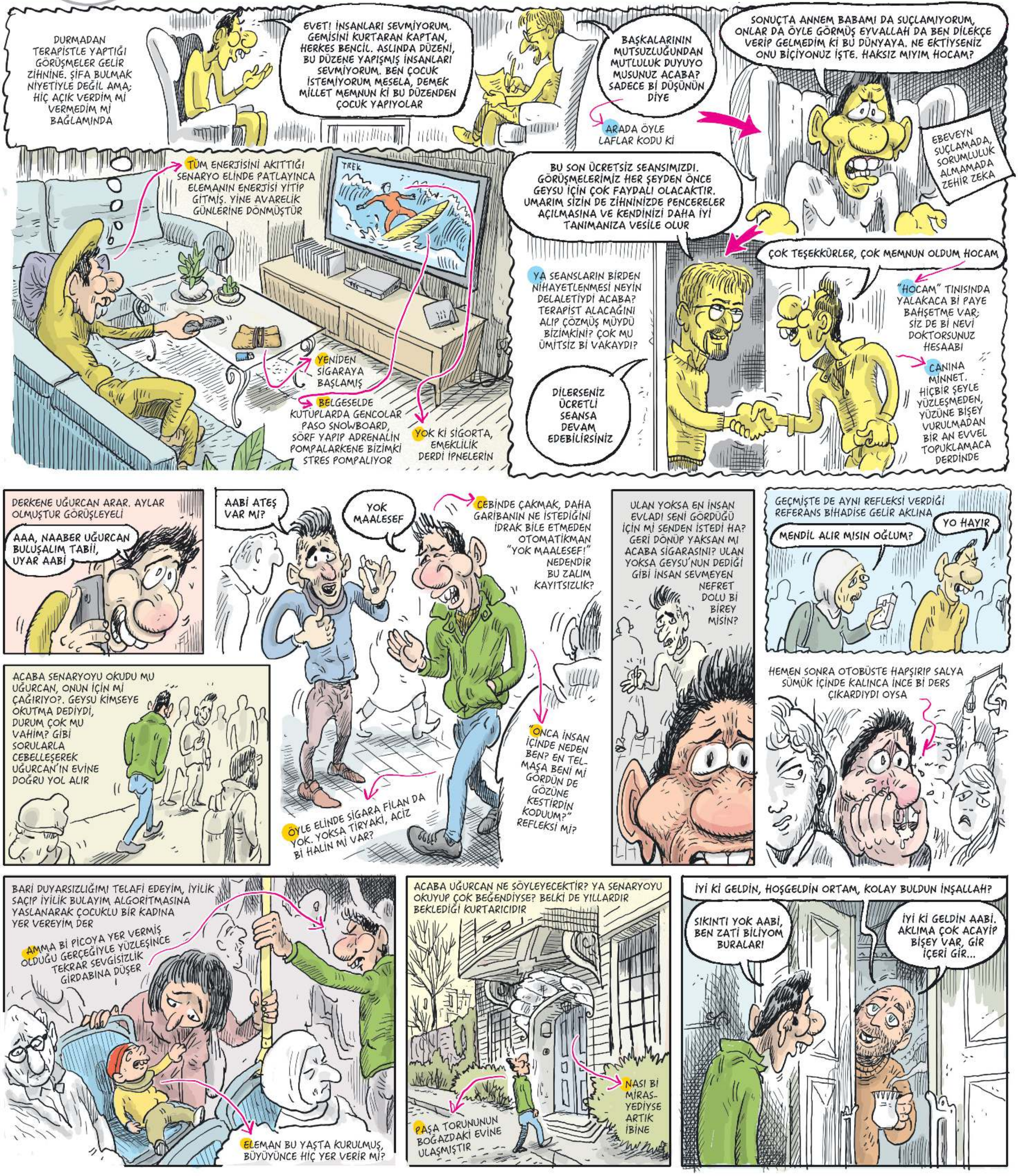

ÖMER GÖKSEL

ENGİN ERGÖNÜLTAŞ

"(…) öyle bir akşam olsa yeniden/ Büyüsem, evler ışıklarını yaksa/ Üfleyerek içsem çayımı sıcaksa"
Oktay Rıfat

İkindi vakti. Ta uzaklarda, küçük, beyaz bir vapurun ucundan ona iplerle bağlıymış gibi belli mesafeyi hep koruya koruya onunla birlikte, (aynı hızla) ağır ağır süzülen martı topluluğu. Hep birlikte usul usul kayar gibi yaklaşıyorlar. (küçük boy martılar bunlar, o büyükler başka--güneş altında ışıl ışıl--) Vapurun içinden "bir sürü, (onlarca) küçük çocuk şeytan uçurtmaları uçuruyormuş" a da benziyor, uzaktan--görmüştüm buna benzer bir şeyi, yazmıştım; yüzügözü mazotlu iki çırak küçük çocuk iş dönüşü uçurtma uçuruyorlardı akşam vapurunun arka tarafında, utangaç utangaç, ağızlarında sigara--

Aralığın ortaları çoktan bitti. Günlük güneşlik. Rüzgârsız da. Sıcak. Sararmış, kızarmış yapraklar dallarda kıpırtısız. Eski eylülleri andırıyor. Ayların adlarını mı değiştirsek, ne yapsak. Buna Eylül diyebiliriz sanki. Olur. (Mart'da duyulan türden, feryat figan kedi çığlıkları da başladı alt bahçeden, tam bunları yazarken, belki işler sandığımdan çok daha karmaşık)

İsmail Hakkı Dümbüllü 1897-1973

İkili komedyenler vardı. Artık yok. (İkisi birden sahneye çıkarlardı. "Bal Arıları", "Uğur böcekleri" ilk aklıma gelenler, *(–UğurYücel'de, Necati Bilgiç'le ikili komedyen olarak başlamıştı yetmişlerde–)* Toplumsal çözülmeyi andırır bir biçimde. (dedeli nineli büyük aileden, çekirdek aileye; oradan tek ebeveynli--ne zor kelime--tek çocuk ve tek yetişkinden olma, boşanmış…)

Komedyen artık tek başına. Kara gecede, kara perde önünde, kara libas içinde… *(kara koltuk dahi olmuyor değil bazen o kara sahnede)* Bakmayın araba sayılarına, paralara maralara, bilmemnelere… Zor iş. Kırılgan oluyorlar. Alıngan. Tedirgin… Haklılar… (Hele biraz yaşlanmaya başlayınca. Hiçbir dram oyuncusunun yaşlılığında olan bitene benzemiyor; Bir huzursuzluk, küskünlük… Sinirlilik. Huysuzluk…Fazladan bir ciddiyet…--Cüneyt Arkın gibi "pamuk dede" kıvamında huzurla sürekli gülümseyenini görmüşlüğüm yok--) Derinden seziyorlar, biliyorlar ki toplum komedyenleri sevse de, ciddiye almaz, önemsemez. (hatta aşağılar da--ah hele bir tökezlemeye görsün, amman… o da ayrı mesele, maazallah--) "Güldürmek"le/ "kendine güldürmek" oynak bir zeminde kıpırdayıp durur gibidir kitlenin ortak bilinç altında. (kendi çok gülen halimizi bile pek sevmeyiz) Bir "düşüş" olarak çizilmesi boşuna değil. Komedyenliğin.("Joker" deki Standup'çı olmaya uğraşan o "ezik" palyaço) Sadri Alışık'lı 1965 yapımı "Soytarı" filminde; alkolik cambaz, işini yapamaz hallere düştüğünde, sahneye orta oyunundaki "Kavuklu" benzeri bir komik olarak çıkmak zorunda kalır. (cambazhanelerde beraber çalıştıkları, aynı ekiplerde, o işi zaten yapmakta olan İsmail Dümbüllü ve Vahi Öz'le birlikte("Kavuklu"ile "Pişekar")-- (filmde "Soytarı" diye geçiyor, mesleğin adı--) sahneye çıkar. Çıkarken patrona bir şart ileri sürer soyunma odasında: "Oğlum Ali, beni o halde görmesin" "Tamam" der, patron, " ben onu oyalarım" ağlamaklı bir sesle devam eder: "Yalnız Ali değil, ben bile seni sahnede o halde görmek istemem…" Bak bak… Güya "Dümbüllü"ye hayran olunan, ayılıp bayılınan yıllar. (ben bile tuhaf oldum izlerken, kendi payıma--"mizahçılık" geçmişim var ne de olsa--"Dümbüllü" o geleneğin son efsane ismi-- bütün o diyaloglar adamcağızın yanı başında yapılıyor, rezillik--ben dahi adamcağız dedim, bak--) "O hal" dedikleri, "Karagöz"den, "Kavuklu"ya;(kukla tiyatrosunun "İbiş"i aynı) onları oynayanların, (Dümbüllü'de filmde kendi mesleğini icra ediyor) onların düştüğü "hal" Onu diyor. Töbe töbe…

Günümüzün "Sahnede Tek başına kalmış "komedyen"ine dönersek. Kara sahnede kendi kendine konuşup duran o komedyene. Karşılarında artık tek başına kaldığı seyircilerle ilişkisi kaplan terbiyecisinin durumunu andırır. Hafiften. Hep tetikte. Gözleriyle sürekli seyircileri taramakta. Taramaya mecbur. Kontrol onda olmalı. Zekâsını bir kırbaç gibi, şrak şrak sürekli şaklatmak zorunda. "Komedyen, olabilirim, ama içinizde 'en zeki'olan benim, akıllı olun" u öne sürmeli. İddia etmeli. Israrla.("İbiş" değilim) (zaman zaman --önden davranıp--kimi seyircilere bulaşıp, esas onları gülünç duruma düşürmesi falan…) O da lazım… Biran dalgınlığa gelmez, maazallah…

Molière 1622-1673

Zor meslek. (Mesleğimiz)Yazmıştım, Moliere'in yaşlılığında sadece trajik rollere çıkmak istemesi, Chaplin'in son yıllarında,(başarısızlığı da göze alarak) iki acıklı film yapması… "Komedyen"lik yapmış olabilirim, "ama, aslında trajik bir kişiliğim var" "artık beni önemseyin" Demenin, bir başka yolu.

Nerden bulaştık bu işlere…

Hepinize dostluk, kardeşlik muhabbet dolu günler diliyorum…

engin.ergonultas@gmail.com

cihan ceylan

ÖZER AYDOĞAN

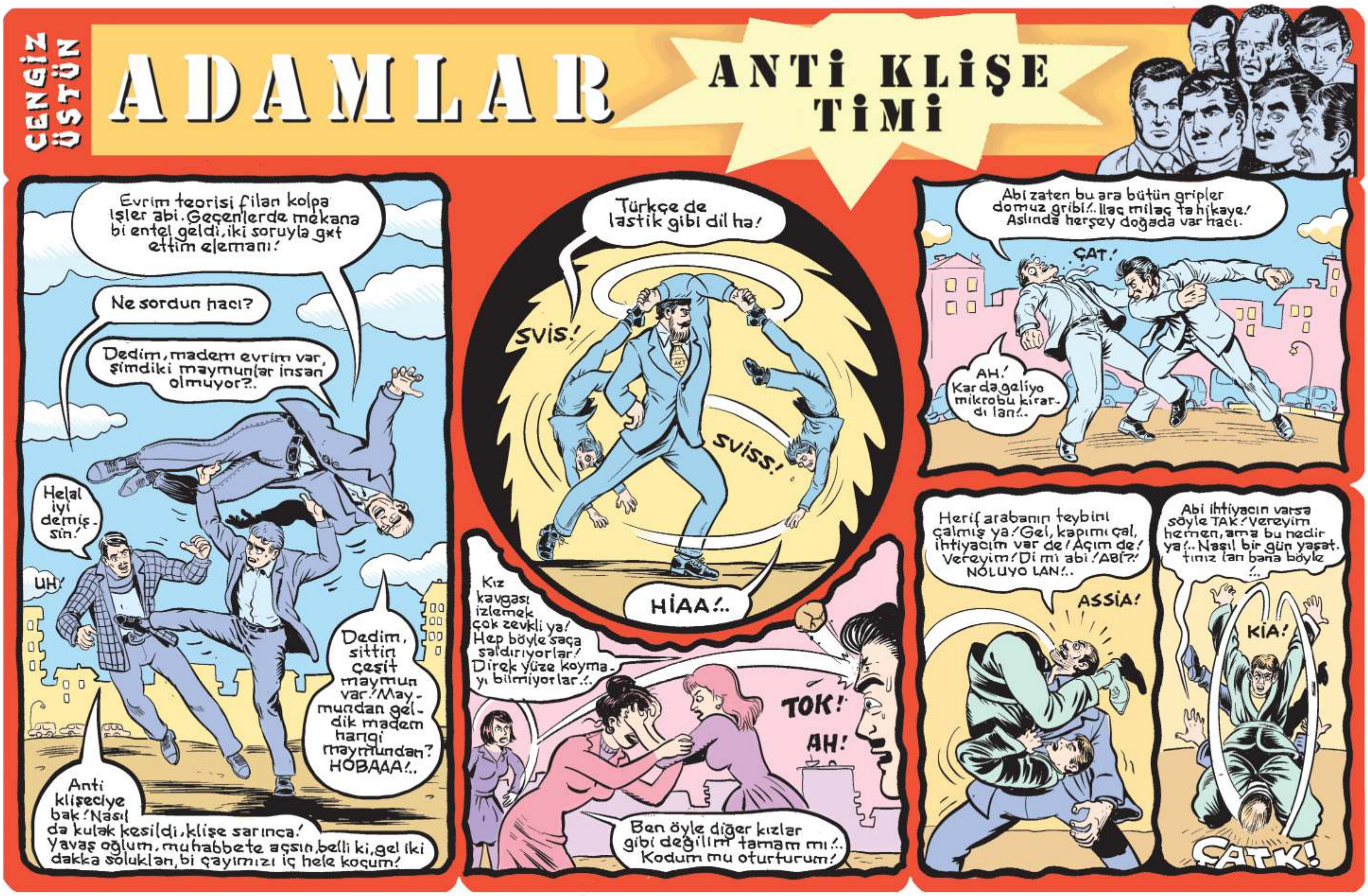

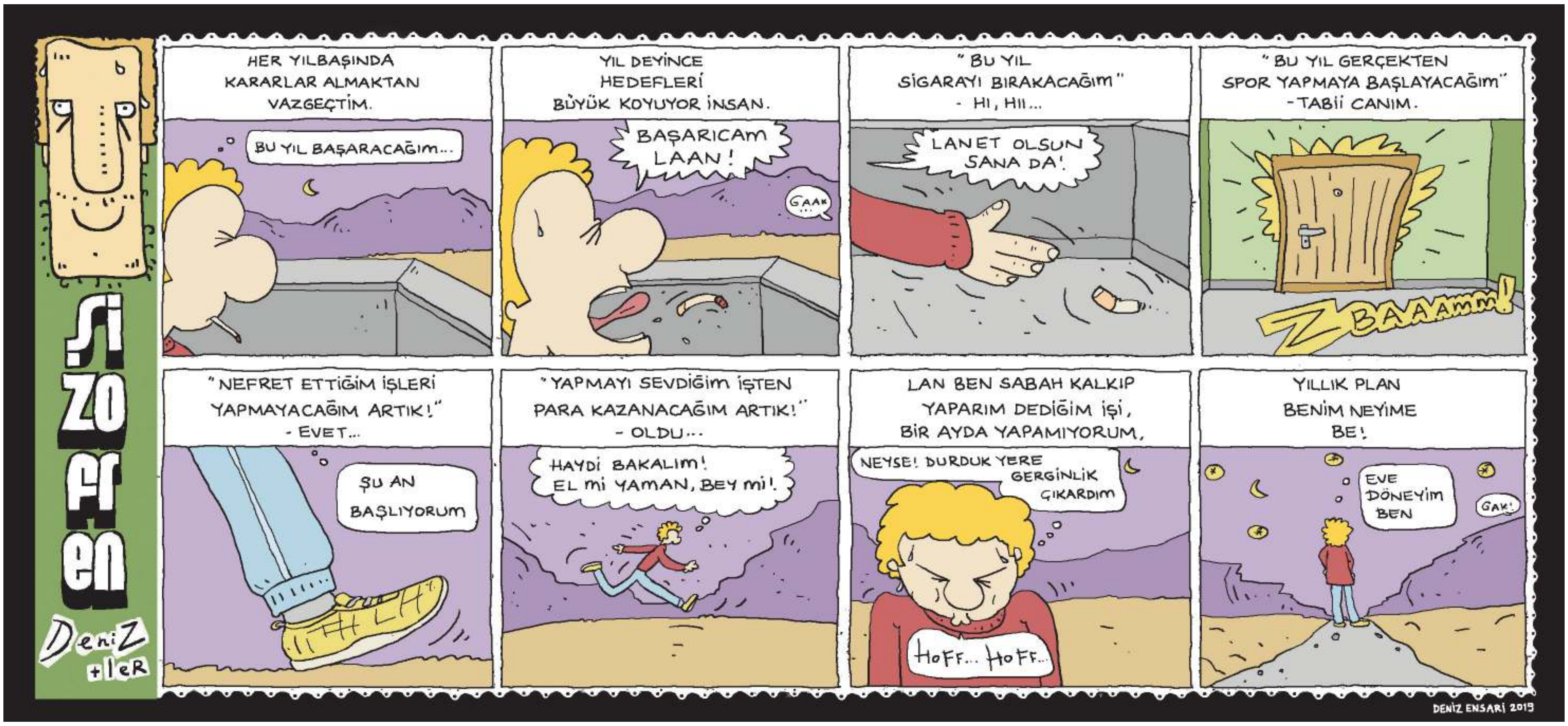

UYKUSUZ

Haftalık Mizah Dergisi | 25 Aralık 2019 | Sayı: 643

Haftalık Yaygın Süreli Yayındır
YAYINCI: MÜREKKEP BASIN YAYIN LTD. ŞTİ.
İMTİYAZ SAHİBİ: Uğur Gürsoy
SORUMLU YAZI İŞLERİ MÜDÜRÜ: Barış Uygur
YAZI İŞLERİ Mdr.Yrd: Nuri Açar

Grafik: Utku Coşkun - Kerem Pişkin
Kaligrafi: Şevki Sayışman **Satış Sorumlusu:** Selami Yamak
Adres: Asmalımescit Mah. Asmalımescit Sok. No: 29/4 Beyoğlu / İSTANBUL
Tel: 0 (212) 245 53 38/39 **Fax:** 0 (212) 245 63 60 • **ISSN 1307 - 7619**
Baskı: İleri Basım Mat. Amb. Reklam Tanıtım Yayın ve Teknik Hiz. Tic. A.Ş. Yenibosna / İSTANBUL Tel: 0212 454 32 58
Genel Dağıtım: TURKUVAZ DAĞITIM TEL-0216 585 90 00
Abonelik: Yurtiçi: PTT kargo ile 250 TL. Özel kargo teslimatlı 340 TL **Yurtdışı: Avrupa** 120 Euro. **Uzakdoğu** 150 USD.
IBAN Numaralarımız:
(Alıcı: Mürekkep basın) **TL:** TR59 0006 2000 0680 0006 2974 32 **USD:** TR78 0006 2000 0680 0009 0849 67 **EUR:** TR08 0006 2000 0680 0009 0849 66

Uykusuz Dergisi'nde yayımlanan tüm karikatür, yazı, espri ve karakterlerin yayın hakları saklıdır. Yayınevi ve çizerin yazılı izni alınmaksızın hiçbir yazılı, basılı ve görsel yayın organında ve sanal ortamda kullanılamaz.

Dergimize ulaşamadığınız bayiler için iletişim adresi ve telefon numaralarımız **selamiyamak@gmail.com 0212 245 53 38/39**

UYKUSUZ

2019'un ilk 9 ayında 3,5 milyon yurttaşın elektriği faturasını ödeyemediği için kesilirken, Saray'ın elektrik faturasının 850 bin lira olduğu açıklandı.